

DUCHOWY (5) *ai*

o jasne.

sg m G duchow(e)go (2). *♦ I duchowym* (1). *♦ f G duchow(e)j* (1). *♦ n G duchow(e)go* (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik dzierżawczy od „duch” ‘byt niematerialny, niecielesny’ (5) : Ták oni łobie tufzą/ żeby ftąd mieli świadectwo przeciw Arrianom/ ktorym by dowieść mogli bořtwá łynowego y duchowego: áno łie tym łámy w błáđ Sábeliuřzow w dawáią *CzechRozm* 15, 26v; [*Duch św: przyjął na się kształt gołębicy*] Czegoby mu pewnie nie trzebá było: gdyby on był z náтуры gołębkiem/ á nie duchem/ [...] Ponieważ duchowi duchowego/ á gołębkiowi gołębkie^{go} ná łię křztáktu brác nie trzebá. *CzechEp* 316, 146.

a. *Posiadający ducha, nawiedzony* (1) : Przyřłzy dni náwiedzenia/ przyřłzy dni oddánia dozna Izraél łprofnego proroká/ łzaleńcá (y) mężá kłamliwe^{go} (*marg*) wł: Mężá duchowego. (–) [łłalonego mężá duchownego *Leop; furiosum virum ventosum PolAnt*] *BudBib Os* 9/7.

Cf **DUCHOWNY**

TG